

DOM IN SVET.

Zabavi in pouku.

Izhaja po jedenkrat na mesec.

Štev. 5.

V Ljubljani, 20. maja 1888.

Leto I.

UTEHA.

Nebes Gospod!
Čemu v človeka revno bitje
Si vdahnil pač to tužno žitje,
Čemu si vstvaril zemski rod?
Da tu na zemlji naj trpi,
Trpi in večno se solzi? —
A ko ga zmore množ gorja,
Ko onemaga vsled solzá,
Da mine, kakor se rodi...?
O ne, o ne...
Dobrota Tvoja večna je.
Kako bi mogel Ti hoteti,
Kako z nebes visocih zreti,
Da zemlje sin, oj Tvoja stvar,
Dobrotne Tvoje roke dar,
Trpeti mora, le trpeti?
Kako bi mogel Ti pustiti,
Ki večna Te ljubezen kiti,
Da zemlje sin, podoba Tvoja,
Končavši žitje, žitje boja,
Pozabljen vsem, sme preminiti? —
O ne, o ne...
Dobrota Tvoja večna je.
In ko človeka stvaril si,
Namen mu ta podaril si,
Da človek večno naj živi...
Saj vdahnil v trupla nemi stvor
Duha nesmrtnega izvor,

In duhu temu želel si
In duhu temu velel si:
»Po potu pravem hodi,
Ki do uzorov vodi,
Poštenja išči in pravice,
Ljubezni blage in resnice —
In: duh človeški, ti boš večen,
Prisezam —: večen, večno srečen! —

Pač buren je življenja tok,
In solzni dol je dol trpljenja
In skušnje kraj in kraj borenja,
Nemira kraj in kraj teženja,
V njem drug človeštvu — stok in jok.
To žitje mine.
Ž njim mine ból, trpljenje, znoj,
Poleže ž njim se vihre boj,
In zora zlata oj prisine
Na žitja večnega obok. —
In milo sije,
Ljubezen lije
In čar in rad —
Nebá naslad...
In duh, ki svetim si uzorom žil,
Iz vira večnega tedaj boš pil. —
Oj blagor, blagor! — V solz dolini
Pa boš ostal pomnik,
Pomnik krasan in pa svetlik,
Sveteč potomcem v tej temini!«

Faustus.

